

βρέχων αὐτόν) Μῆλ. Ἀβούτηχτον ἐπιγα τὴν καῖβεν (ἄβ. ἔπια τὸν καφέν) Κερασ. Τόπος ἀβούτ-τητος (μέρος θαλάσσης, ὅπου δὲν κατεδύθη τις διὰ κολύμβημα ἢ ἄλλην αἰτίαν) Σύμ. || Φρ. *Ἡῶσαν τὰ ἀβούτ-τητα* (ἐν τῇ σπογγαλιείᾳ ἐπὶ πυθμένος ἀνεκμεταλλεύτου θαλάσσης) Σύμ.

ἄβουτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄβουτ-τος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτῶ*, παρ' ὃ καὶ *βουτ-τῶ*.

Ὁ μὴ ἱκανὸς εἰς τὸ βούτημα, ὁ ἀνίκανος πρὸς κατάδυσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ δύτου σπογγαλιέως.

ἄβουτούλωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτουλώω*.

Ὁ μὴ μεστωμένος, ἄωρος, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν: *Δὲν τρώεται τ' ἀραποσίτι, εἴν' ἀκόμη ἄβουτούλωτο*.

ἄβουτύρωτος ἐπίθ. Κρήτ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτυρώω*.

Ὁ μὴ ἔχων βούτυρον, ὁ μὴ ἡρτυμένος ἢ ἀλειμμένος διὰ βουτύρου ἐνθ' ἄν.: *Ἀβουτύρωτο φαεῖ Κρήτ. Φέττα ἄβουτύρωτη αὐτόθι*.

Ἀβραὰμ ὁ, σύνθη. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Ἀβραάμ Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἀβράμ Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Δημητσάν. Μεσσ.) κ. ἄ. Ἀβράμης Μεγίστ. Ἀβράμος Πελοπν. (Οἰν.) Θηλ. Ἀβράμη ἢ, Σάμ.

Ἐβρ. Ἀβραάμ. Τὸ Ἀβράμ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου Ἐβρ. τύπ. Ἀβραμ (Π. Δ. Γέν. 14, 12-14), ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀβραάμ διὰ συγχωνεύσεως τῶν δύο α. Τὸ θηλ. Ἀβράμη κατ' ἄλλα ὄν. παιδιῶν.

1) Ὁ ἀρχαιότατος γενάρχης τῶν Ἑβραίων ἀναφερόμενος ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Γενέσεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τοῦ ὁποῦν τὸ ὄνομα διὰ τὴν συχνοτάτην μνησίαν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ τῇ καθόλου ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ προσέλαβε τὴν σημ. ὀνόματος ἀνθρώπου εἰς ἄκρον εὐλογηθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ εὐδοκμήσαντος ἐνθ' ἄν.: *Τοῦ παιδίων τὰ ἱρία 'ς σὸν κόλπον τ' Ἀβραὰμ θὰ πάγ'νε* (τῶν παιδίων αἱ ψυχαὶ θὰ πάγουν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραὰμ, δηλ. εἰς τὸν παράδεισον. Πβ. Λουκ. Εὐαγγ. 16, 23 «Ὁρᾷ Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ») Τραπ. || Φρ. *Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ἀβραὰμ* (ἐπὶ παλαιωτάτων γεγονότων καὶ πραγμάτων) Πελοπν. (Λακων.) *Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαὰκ* (ἐπὶ ἐνάρξεως φυλάρου καὶ ἀνιάρως διηγίσεως. Πβ. Ματθ. Εὐαγγ. 1, 2) Δημητσάν. *Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ τ' ἀγαθὰ - τὰ καλὰ!* (εὐχὴ) πολλαχ. *Τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ τὰ ἀγαθὰ νὰ κάνῃς-νὰ 'χῃς!* πολλαχ. *Τ' Ἀβράμη τὰ καλὰ νὰ δῇς!* Μεγίστ. *Τ' Ἀβράμ τ' ἀγαθὰ!* (δηλ. νὰ κάνῃς ἢ νὰ ἔχῃς) Ἀρχαδ.Κρήτ. || Ἀσμ.

Χίμα καλῶς ὥρίσατε 'ς τοῦ φίλου μας τὸ σπίτι πῶχει τ' Ἀβραὰμ τὰ καλὰ, τίποτε δὲν τοῦ λείπει

Πάρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον, ἐπών. καὶ τοπων. πολλαχ.

2) Τὸ θηλ. παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖκται σχηματίζουν κύκλον, πλὴν δύο, ὧν ὁ μὲν μένει ἐντὸς αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐκτός. Κατόπιν τῶν τυπικῶν ἀμοιβαίων ἐρωτήσεων αὐτῶν «νὰ μπῶ;» καὶ «νὰ βγῶ;» ἐξέρχεται ὁ πρῶτος καὶ καταδιώκει τὸν ἄλλον τρέχοντα περὶ τὸν κύκλον καὶ κτυπᾷ αὐτόν διὰ τῆς παλάμης, ὅταν τὸν καταφθάσῃ. Οὗτος διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ καλεῖ ὀνομαστικῶς ἓνα ἐκ τῶν ἄλλων τῶν σχηματι-

ζόντων τὸν κύκλον, ὅστις ἀρχίζει νὰ καταδιώκῃ τὸν τέως καταδιώκοντα, ἐνῶ ὁ καταδιωκόμενος καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ ἐκ τοῦ κύκλου ἀποχωρήσαντος. Οὕτως ἐξακολουθεῖ ἡ παιδιὰ.

ἄβραδάγαστα ἐπίρρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβραδάγαστος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ βραδυνάσῃ ἐνθ' ἄν.: *Ἀβραδάγαστα 'ν' ἀκόμα Ἀπύρανθ*.

ἄβραδάγαστος ἐπίθ. Ἰων. (Σμύρν.) Κάρπ. Πελοπν. (Λακων.) ἄβραδάστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἄβραδάγας Πελοπν. (Ἡλ. Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ρ. *βραδνάζω*.

Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἐσπέρας, ὁ μὴ προλαβὼν νὰ ἴδῃ τὴν ἐσπέραν ἐνθ' ἄν.: *Ἀβραδάστοι ἔρθαμε* (ἤλθομεν προτοῦ βραδυνάσῃ) Τραπ. || Φρ. *Ὡ τὸν ἄβραδάστο!* (ὡ ποῦ νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὸ βράδυ, ἤτοι νὰ ἀποθάνῃ πρὶν βραδυνάσῃ! Ἀρὰ) Κάρπ. *Ἀβραδάστος νὰ 'σαι!* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σμύρν. *Νὰ μὴ τὸν εὔρῃ ὁ χρόνος τὸν ἄβραδάγα!* (σύμφυρ. δύο ἄρῶν, νὰ μὴ τὸν εὔρῃ ὁ χρόνος! καὶ τὸν ἄβραδάγα!) Σουδεν. (Συνών. ἄβραδνωτος. Πβ. ἀχρόνιστος.) || Φρ. *Ἀβραδάστα μέρα* (ἡμέρα ἀποφράς) Κάρπ. Ἀντίθ. *νύχτα ἀξημέρωτη*.

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβραδάγους τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἄβραδνωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βραδνώνω*.

Ὁ μὴ φθάνων εἰς τὸ βράδυ, ὁ μὴ προλαμβάνων νὰ ἴδῃ τὴν ἐσπέραν: Φρ. *Ὡ τὸν ἄβραδνωτο ποῦ νὰ μὴ βραδνώσῃ!* (ν' ἀποθάνῃ πρὶν βραδυνάσῃ. Ἀρὰ) Μάν. *Ὡ τὸν ἄβραδνωτο!* Λακων. Συνών. ἄβραδάγαστος.

ἄβρακος ἐπίθ. Βάρν. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἡλ. Πάτρ.) κ. ἄ. ἄβρακος Ἡπ. Θεσσ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *βράκα, βρακί*.

Ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ φορῶν βρακί καὶ μεταφ. ὁ πάμπτωχος ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἀπόχτησ' ὁ ἄβρακος βρακί, | κάθε ὥρα καὶ τὸ λύ'

(ἐπὶ τοῦ ἀνικάνου νὰ κάμῃ τὴν προσήκουσαν χρῆσιν τῆς ἐξουσίας ἢ τοῦ πλούτου καὶ ἐπιδεικνύοντος αὐτὸν πανταχοῦ) Ἡπ. *Ἀβρακος βρακί σὰν εἶδε; ἀπὸ τῆ χαρά του ἐχέστη* Κέρκ. Πβ. ἄβράκωτος 1. Συνών. ξεβράκωτος.

ἄβρακωτῖνα ἢ, Πόντ. (Οἰν.) ἄβρακωτῖνα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄβράκωτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῖνα.

Ἡ στερουμένη ἢ ἡ μὴ φοροῦσα βρακί, ἐμπαικτικῶς ἐνθ' ἄν.: *Μουρὴ ἄβρακωτῖνα, δὲ ἀρέϊσι κονμμάτ'!* Ἰμβρ. Συνών. ξεβράκωτῖνα.

ἄβράκωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Βιθυν. Κάρπ. Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Σύμ. Χίος κ. ἄ. ἄβράκωτους Ἡπ. Μακεδ. ἄβράκωτο Καππ. (Ἀραβάν.) ἀναβράκωτος Κύπρ. Χίος.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄβράκωτος. Ὁ τύπ. ἀναβράκωτος καὶ παρὰ Μαχαιρ. 157 (ἐκδ. Miller-Sathas) «ἠῦρεν τον τυλιμένον τὸ αἷμαν του, ἀναβράκωτον καὶ κομμοκέφαλον»

